

Zpráva o šetření

ve věci nerealizování protihlukových opatření v souvislosti se stavbou „Rumburk – sídliště Podhájí – komunikace a odstavná plocha“

Svým podnětem se na veřejnou ochránkyni práv dne 6. 5. 2014 obrátil pan A. B., bytem XXXXXXXX, a žádal o prošetření postupu Městského úřadu Rumburk, odboru komunálních věcí (dále také „stavební úřad“), a Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje se sídlem v Ústí nad Labem (dále také „krajská hygienická stanice“) ve věci nerealizování protihlukových opatření v souvislosti se stavbou „Rumburk – Sídliště Podhájí – komunikace a odstavná plocha“.

A - Předmět šetření

Vyřízení podnětu jsem se na základě pověření veřejné ochránkyně práv Mgr. Anny Šabatové, Ph.D., ujal já, neboť veřejná ochránkyně práv využila své možnosti dané jí ustanovením § 2 odst. 4 zákona o veřejném ochránci práv¹ přenést na mě některé oblasti své působnosti, mezi které patří i oblast stavebního práva, do níž spadá podnět stěžovatele.

Z podkladů, které stěžovatel ke svému podnětu přiložil, vyplynulo, že město Rumburk jako stavebník v rámci výše uvedené stavby zamýšlelo realizovat novou „spojovací komunikaci“ (nyní pozemek p.č. 2830/32 v k.ú. Rumburk), která měla vést kolem domu stěžovatele. Jednou z podmínek ve stavebním povolení této stavby bylo, že při kolaudaci je třeba dokladovat, že navržená a realizovaná protihluková opatření uvedená v hlukovém posouzení (realizace dřevěné stěny, vysázení ochranné zeleně, případně výměna oken dle výsledku měření hluku po provedení stavby) jsou účinná a že budou splněny hlukové limity.

Se stěžovatelem bylo po celou dobu povolování, provádění a předčasného užívání stavby ze strany města komunikováno v tom duchu, že (minimálně) protihluková stěna bude realizována.

Po realizaci stavby bylo v roce 2011 provedeno měření hluku, na základě něhož krajská hygienická stanice vymezila ve svém stanovisku ke kolaudaci stavby podmínku provedení protihlukové stěny.

¹ Zákon č. 349/1999 Sb., o veřejném ochránci práv, ve znění pozdějších předpisů.

V roce 2012 město Rumburk žádalo stěžovatele, aby mu umožnil provedení nového měření hluku s tím, že jej ujistilo, že od realizace protihlukové stěny neustupuje, že na protihlukovou stěnu byl vypracován projekt a že stavba byla zařazena do návrhu rozpočtu města pro rok 2012.

Následně stěžovatel zjistil, že krajská hygienická stanice vydala na základě tohoto nově provedeného měření, které neprokázalo překračování hlukových limitů, nové stanovisko, a to bez jakékoli podmínky. Pro stavbu tak byl vydán kolaudační souhlas a protihluková stěna zbudována nebyla.

Stěžovatel ve svém podání namítal, že protihluková opatření měla být provedena, neboť to vyplývá jak z povolujících správních aktů, tak z jednání města Rumburk.

B - Skutková zjištění

Po posouzení podnětu z hlediska věcné působnosti jsem se rozhodl v souladu s ustanovením § 14 zákona o veřejném ochránci práv ve věci zahájit šetření, v jehož rámci jsem o stanovisko požádal starostu města Rumburk a ředitele krajské hygienické stanice.

Dne 4. 9. 2014 mi bylo doručeno vyjádření ředitele krajské hygienické stanice a dne 31. 12. 2014 vyjádření místostarosty města Rumburk. Ze všech získaných materiálů nyní shrnu pouze zásadní skutečnosti, neboť celý průběh dané záležitosti je jak stěžovateli, tak šetřeným úřadům dobře znám.

V rámci stavebního řízení o povolení stavby „spojovací komunikace“ vydala **krajská hygienická stanice souhlasné stanovisko s touto podmínkou:** „Při kolaudaci stavby dokladujte, že navržená a **realizovaná protihluková opatření**, uvedená v předloženém hlukovém posouzení, jsou účinná a při provozu komunikace tak budou splněny hygienické limity (...).“ Podkladem pro toto stanovisko byl **dokument „Hlukové posouzení“**, který byl součástí projektové dokumentace přiložené k žádosti o stavební povolení. Z něj vyplývalo, že **dojde k nárůstu hlukové zátěže** v chráněném venkovním prostoru domu stěžovatele. Proto dokument navrhoval vybudování dřevěné stěny před oplocením domu stěžovatele. Dále uváděl, že prostorové uspořádání „ještě umožňuje výsadbu ochranné zeleně“. Po výstavbě těchto protihlukových opatření mělo být změřeno reálné hlukové zatížení, na základě něhož by bylo možné uvažovat ještě o výměně oken.

Stavební úřad vydal dne 28. 11. 2006 **stavební povolení** pro předmětnou stavbu s tím, že do **podmínky** č. 11 písm. j) **zakotvil dodržení stanoviska krajské hygienické stanice** (uvedenou podmínku doslovně převzal).² Do projektové dokumentace konkrétní protihluková opatření dopracována nebyla.

² V původním stavebním povolení, které bylo v odvolání zrušeno, byla podmínka stanovena takto: „Před zahájením stavby předloží stavebník návrh protihlukového opatření pro objekty čp. X a Y, ulice Z.“

V roce 2010 byl vypracován **dodatek projektu** (doplnění dokumentace) – **návrh protihlukové clony**. V roce 2012 potom bylo zhotoveno „Odborné stanovisko – hluk“ k posouzení návrhu protihlukové stěny. Toto hodnocení se zmiňuje o „původním rozsahu protihlukových bariér dle PD“. S protihlukovou stěnou tedy počítá; pouze řeší délku stěny na opačné straně komunikace, než je dům stěžovatele. Vyplývá z něj **doporučení provedení protihlukové stěny**.

Rovněž z vyjádření Městského úřadu Rumburk, odboru regionálního rozvoje a investic, jednajícího jménem stavebníka, ze dne 15. 12. 2006, plyne, že protihluková stěna „je řešena ve zpracované projektové dokumentaci“. Vzhledem k tomu, že řízení o změně stavby spojovací komunikace vedeno nebylo a stavební úřad nejednal se stavebníkem o změně projektové dokumentace pro stavební povolení, vycházím z toho, **že projektová dokumentace protihlukové stěny sice byla vypracována, ale nikdy nebyla předložena stavebnímu úřadu ke schválení** (v rámci změny stavby spojovací komunikace/nové stavby).³

Dne 24. 11. 2010 vydal stavební úřad **povolení k předčasnému užívání stavby** – do doby vydání kolaudačního souhlasu, nejpozději do 31. 12. 2011. Předčasné užívání bylo následně třikrát prodlouženo (do 30. 6. 2012, do 31. 12. 2012, do 31. 12. 2013). Dle stavebníka tomu tak bylo kvůli tomu, že stěžovatel bránil provedení kontrolního měření hluku z dopravy na svém pozemku.

V roce **2011** bylo provedeno **měření hluku**, na základě něhož byl vypracován dokument „**Hluková expertiza**“. Hluková expertiza ve svém závěru konstatuje, že hygienické limity pro venkovní i vnitřní chráněný prostor staveb jsou splněny a že „není potřeba realizovat žádná ochranná protihluková opatření v kontrolovaných objektech“. Z příloh dokumentu vyplývá, že není nutná výměna oken domu stěžovatele. Dokument rovněž uvádí, že dominantním zdrojem hluku celého zájmového území je silniční doprava probíhající v ulici Z.

Krajská hygienická stanice na podkladě Hlukové expertizy vydala dne 10. 10. 2011 **souhlasné stanovisko k uvedení dokončené stavby do trvalého užívání s podmínkou provedení protihlukové stěny** („pro ochranu chráněného venkovního prostoru... před hlukem z dopravy související s užíváním nové komunikace bude provedena ... protihluková stěna, jejíž parametry budou vycházet ze splnění požadavků uvedených v odůvodnění tohoto stanoviska“⁴). V odůvodnění stanoviska uvedla, že **se naměřené hodnoty „pohybují v pásmu vymezeném nejistotou měření okolo hodnoty hlukového limitu“**. Hygienický limit hluku ve chráněném venkovním prostoru domu stěžovatele nelze „považovat jednoznačně za dodržенý, ale ani jednoznačně za překročený.“ Výměnu oken nebylo nutné provádět, neboť limity pro chráněný vnitřní prostor byly dodrženy. Stejně tak nebylo nezbytné uvažovat o výsadbě ochranné zeleně.

V roce **2012** město Rumburk žádalo stěžovatele, aby mu umožnil provedení **nového měření hluku** s tím, že jej ujistilo, že od realizace protihlukové stěny

³ Z písemnosti města Rumburk ze dne 26. 7. 2012 vyplývá, že město v roce 2012 plánovalo požádat stavební úřad o vydání územního souhlasu pro protihlukovou stěnu.

⁴ Odůvodnění odkazuje na protokol o zkoušce č. F/033/11 a Hlukovou expertizu.

neustupuje. Z protokolu o zkoušce č. 3146-101-13 vyplývá, že bylo provedeno měření hlukové zátěže v noční době. Naměřené hladiny hluku ve venkovním chráněném prostoru staveb byly obdobné jako při měření v roce 2011, ale v důsledku aplikace korekce (+ 20 dB) pro starou hlukovou zátěž (doprava v ulici Z.á) tentokrát **nedošlo k překročení hygienických limitů pro noc**. Protokol uvádí, že zcela dominantním zdrojem hluku je doprava v ulici Z.á a doprava probíhající na nové spojovací komunikaci ovlivňuje klima zcela minimálně.

Na základě tohoto měření vydala **krajská hygienická stanice** dne 1. 10. 2013 **souhlasné stanovisko k uvedení dokončené stavby do trvalého užívání, bez podmínky** provedení jakéhokoli protihlukového opatření. Z odůvodnění stanoviska nevyplývá, jak se krajská hygienická stanice vypořádala s existencí svého předchozího stanoviska k uvedení stavby do trvalého užívání. Ředitel krajské hygienické stanice k této skutečnosti ve svém vyjádření uvedl, že: „na základě tohoto měření pominula z hlediska krajské hygienické stanice povinnost ze strany provozovatele této komunikace vybudovat protihlukovou stěnu ve výše uvedené předmětné lokalitě a bylo možno vydat souhlasné stanovisko ke kolaudaci stavby.“ Dodal, že v současné době: „je v provozu **nově vybudovaný obchvat**, který částečně odklání zejména kamionovou dopravu z ulice Z., tudíž v **řešené lokalitě došlo k dalšímu poklesu hladin hluku**. Přesto se krajská hygienická stanice nebrání provést v lokalitě případně inspekční měření hluku, které by prokázalo případné překročení hygienických limitů hluku, a tedy nutnost vybudování protihlukové stěny u předmětného objektu.“

Stavební úřad vydal dne 9. 10. 2013 **kolaudační souhlas** pro danou stavbu. Stavba byla dle stavebního úřadu provedena v souladu se stavebním povolením a podle ověřené projektové dokumentace.

Místostarosta města Rumburk ve svém vyjádření shrnul, že neshledal v postupu města Rumburk v dané věci vážnější vady, které by zjevně poškozovaly stěžovatele. Uvedl však, že ze strany města zřejmě nebylo dostatečně komunikováno se stěžovatelem a v tomto smyslu se mu za město Rumburk **omluví**. Výstavbu protihlukové stěny však město neplánuje provést, neboť hlukové limity jsou splněny a „město si nemůže dovolit utrácet veřejné prostředky za nadbytečné investice“.

C - Hodnocení věci zástupcem ochránkyně

Zákon o veřejném ochránci práv mi ukládá povinnost působit k ochraně osob před jednáním úřadů a dalších institucí uvedených v tomto zákoně, pokud je v rozporu s právem, neodpovídá principům demokratického právního státu a dobré správy, jakož i před jejich nečinností, a tím přispívat k ochraně práv a svobod.

Přesto, že se moje působnost nevztahuje na jednání města v samostatné působnosti (tedy v tomto případě především na jednání Městského úřadu Rumburk, odboru regionálního rozvoje a investic) jako investora-stavebníka, a nemohu tedy vůči němu uplatit své pravomoce, považuji za nutné se alespoň krátce ke krokům města v dané věci vyjádřit. **Jednání města jako investora vůči stěžovateli považuji přinejmenším za nekorektní**. Stěžovatel především na základě komunikace s investorem zcela oprávněně nabyl dojmu, že město protihlukovou

stěnu plánuje postavit. Právě proto také nenapadl vydané stavební povolení odvoláním ani podnětem k přezkumu.

Domnívám se proto, že omluva ze strany města stěžovateli je v daném případě opravdu namístě. Proto vítám stanovisko místostarosty města, že se pro tento krok rozhodl.

Nyní přistoupím k hodnocení postupu správních orgánů, které do mojí působnosti spadají, tj. k hodnocení postupu stavebního úřadu a krajské hygienické stanice.

C.1 Postup úřadů v rámci vydávání stavebního povolení

V dané věci byla stěžejní formulace podmínky krajské hygienické stanice ve stavebním povolení. Od splnění této podmínky se totiž odvíjelo i vydání kolaudačního souhlasu pro předmětnou stavbu. Již v úvodu je však třeba uvést, že zákonnost stavebního povolení nelze přezkoumat v rámci přezkumného řízení, neboť již uplynula jednoroční lhůta od právní moci rozhodnutí pro zahájení přezkumu. Totéž platí o kolaudačním souhlasu. Opatření úřadů k nápravě by tak měla směřovat do budoucna.

První **pochybení krajské hygienické stanice** spatřuji v tom, že **svoji podmínku v závazném stanovisku pro stavební povolení formulovala nejasně a neurčitě**. Tím, že stavební úřad tuto podmínku doslovně převzal do výrokové části stavebního povolení, stala se tato neurčitá podmínka pro investora (stavebníka) závaznou. **Neurčitost podmínky však umožňuje více výkladů** – buď ten, že se jedná pouze o obecnou proklamaci, že pro kolaudaci stavby je třeba prokázat dodržení hlukových limitů, nebo ten, že je stavebník před kolaudací stavby povinen provést protihlukové opatření minimálně v podobě navrhované protihlukové stěny a následně doložit dodržení hlukových limitů. Krajská hygienická stanice, stejně jako stavební úřad, se evidentně přiklonily k prvnímu z výkladů. Při tomto výkladu nelze stavebnímu úřadu vytýkat, že vydal kolaudační souhlas, když stavebník prokázal, že hlukové limity jsou opravdu dodrženy.

Dle mého názoru však uvedený postup nebyl správný. **Pokud již z hlukového posouzení vyplývalo, že stavebník navrhuje vybudování protihlukové stěny, měla být v tomto směru dopracovaná i projektová dokumentace pro stavební povolení předmětné stavby.**

Právě proto, aby se předešlo možnosti různých výkladů jednotlivých podmínek dotčených orgánů, musí být tyto podmínky formulovány dostatečně určitě, jasně a srozumitelně.⁵ V daném případě mohla krajská hygienická stanice formulovat svoji podmínku tak, že stavebník v rámci zkušebního provozu provede měření hluku a pokud zjistí, že jsou překračovány hlukové limity, provede protihluková opatření. Případně měla krajská hygienická stanice formulovat stanovisko s podmínkou tak, že podmínkou pro kolaudaci stavby je realizace

⁵ K tomu viz blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, čj. 9 As 21/2009-150, ke kterému se vyjádřím podrobněji v části C.3 této zprávy.

protihlukové stěny. Samotné obecné konstatování, že hlukové limity musí být dodrženy, je nadbytečné, neboť to vyplývá přímo z právních předpisů.

V postupu stavebního úřadu při vydávání stavebního povolení potom spatřuji **pochybení v tom, že bez dalšího doslova převzal neurčitě formulovanou podmínku krajské hygienické stanice do svého rozhodnutí** (stavebního povolení). V okamžiku, kdy stavební úřad obdržel stanovisko krajské hygienické stanice s takto neurčitě formulovanou podmínkou umožňující různý výklad, **měl oslovit krajskou hygienickou stanici a** současně s ní i Ministerstvo zdravotnictví, které by postupem dle § 149 odst. 5 správního řádu⁶ mohlo změnit stanovisko krajské hygienické stanice tak, **aby podmínka v něm uvedená byla dostatečně určitá**. Případně by zřejmě bylo možné v rámci součinnosti projednat věc pouze s krajskou hygienickou stanicí a do stavebního povolení vložit určitě formulovanou podmínku, která by byla v mezích neurčitě formulované podmínky krajské hygienické stanice.

V takovém případě by už ve fázi stavebního povolení bylo postaveno najisto, jaké kroky má stavebník učinit pro to, aby stavba byla řádně zkolaudovaná.

C.2 Postup úřadů v rámci povolování předčasného užívání stavby

Z podkladů, které mám k dispozici, **nelze vyčíst, proč se v daném případě otázka dodržení hlukových limitů řešila v rámci předčasného užívání stavby, a nikoli v rámci zkušebního provozu**. Jedná se o dva odlišné instituty s odlišnými cíli. **Povolení k předčasnému užívání stavby** vydávané na žádost stavebníka **umožňuje** v určitém rozsahu **užívat stavbu nedokončenou. Zkušebním provozem se oproti tomu ověřuje funkčnost a vlastnosti provedené stavby** podle dokumentace a projektové dokumentace.⁷ Stavební zákon přitom umožňuje, aby po dokončení stavby, která byla užívána v rámci předčasného užívání stavby, probíhal ještě před vydáním kolaudačního souhlasu zkušební provoz. **Ověřování reálného dodržení hlukových limitů lze přitom z povahy věci provádět až poté, kdy je stavba dokončena dle schválené projektové dokumentace**, tedy ve zkušebním provozu.

Pro doplnění uvádím, že z předložených dokumentů vyplývá, že předčasné užívání stavby bylo povolováno, resp. prodloužováno, ještě v roce 2012. Z dalších podkladů, které mám k dispozici, však vyplývá, že stavba byla „fyzicky“ dokončena už v roce 2011. Pokud tomu tak bylo, nemělo být vůbec povolení k předčasnému užívání stavby vydáno/prodlouženo, neboť povolení k předčasnému užívání stavby lze vydat jen pro stavbu nedokončenou.⁸

⁶ Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Stanovisko krajské hygienické stanice je z materiálního hlediska závazným stanoviskem.

⁷ Srov. § 123 a 124 stavebního zákona [zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů].

⁸ Shodně viz komentář k § 123 stavebního zákona: „Po dokončení stavby dle ověřené stavební dokumentace již nelze povolení k předčasnému užívání stavby vydat, u takové stavby lze vydat kolaudační souhlas (§ 122 StavZ) popř. lze stavbu užívat na základě ohlášení (§ 120 StavZ), eventuálně je možné rozhodnout o zkušebním provozu (§ 124 StavZ).“ (POTĚŠIL, Lukáš a kol. *Stavební zákon – online komentář*. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 3/2014. In: Beck-online.cz [právní informační systém]. C. H. Beck [cit. 5. 5. 2015].)

C.3 Postup úřadů v rámci povolování trvalého užívání stavby

Pochybení krajské hygienické stanice spatřuji v této fázi povolování stavby v tom, že k uvedení stavby do trvalého užívání **vydala dvě rozdílná stanoviska, aniž se v pořadí druhém z nich vypořádala s tím, proč se rozhodla svoje původní stanovisko změnit.** Přímo ze stavebního zákona vyplývá, že: „dotčený orgán je vázán svým předchozím stanoviskem nebo závazným stanoviskem. Navazující stanoviska nebo navazující závazná stanoviska mohou dotčené orgány v téže věci uplatňovat pouze na základě nově zjištěných a doložených skutečností, které nemohly být uplatněny dříve a kterými se podstatně změnily podmínky, za kterých bylo původní stanovisko vydáno, nebo skutečností vyplývajících z větší podrobnosti pořízené územně-plánovací dokumentace nebo podkladů pro rozhodnutí nebo jiný úkon orgánu územního plánování nebo stavebního úřadu podle tohoto zákona, jinak se k nim nepřihlíží.“⁹

Důvody vydání nového stanoviska v téže věci s jiným obsahem přitom **musí být zřejmé z odůvodnění nového stanoviska.** V daném případě se tak nestalo. Pro doplnění odkazuji na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, čj. 9 As 21/2009-150, ve kterém soud dospěl k závěru, že: „s ohledem na zvláštní postavení závazného stanoviska, kdy jeho obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, je podle Nejvyššího správního soudu zvlášť významné přiměřené použití ustanovení o obsahu, formě a náležitostech rozhodnutí (§ 67 a 68 správního řádu), především pak ustanovení § 68 odst. 3 citovaného zákona, podle kterého se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Obsah závazného stanoviska, a to zejména v případě negativního závazného stanoviska, by tedy měl alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí. Jedině tak bude možné přezkoumat ve správním soudnictví zákonnost závazného stanoviska jakožto úkonu správního orgánu, který byl závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s.“

Rovněž z uvedeného rozsudku lze dovodit, že správní orgán musí v odůvodnění svého stanoviska uvést, proč mění svoje předchozí stanovisko vydávané k téže věci, resp. proč vydává nové stanovisko v téže věci. Nestačí, pokud uvede, na základě jakých podkladů vydává své (druhé) stanovisko, aniž jakkoli reaguje na to, že před dvěma lety již stanovisko pro tutéž věc vydal.

K postupu stavebního úřadu při vydávání kolaudačního souhlasu odkazuji na předchozí část svého právního hodnocení **(C.1).** Stavební úřad měl k dispozici souhlasné bezpodmínečné stanovisko krajské hygienické stanice, kolaudační souhlas proto vydal. V tomto postupu samo o sobě pochybení neshledávám. Jak jsem však již nastínil výše, primárně měl stavební úřad zajistit určitost formulace podmínek ve stavebním povolení. Při existenci nejednoznačné podmínky

⁹ Viz ustanovení § 4 odst. 4 stavebního zákona.

pro provedení stavby v podstatě mohl stavební úřad vykládat tuto podmínku oběma výše nastíněnými způsoby.

Ohledně sdělení krajské hygienické stanice, že je připravena na žádost provést měření hluku a v případě zjištění překročení hlukových limitů provést opatření k nápravě, uvádím, že **měření v tuto chvíli nepožaduji**. Vycházím z toho, že z měření z roku 2013 vyplynulo, že hlukové limity jsou dodrženy, a z informace od krajské hygienické stanice, že v návaznosti na realizaci obchvatu by se měla doprava na komunikaci Z. snížit. Pouze **stěžovatel** však může v tuto chvíli posoudit, zda z jeho subjektivního pohledu došlo po realizaci „spojovací komunikace“ a obchvatu ke změně v intenzitě obtěžování hlukem z dopravy. Pokud se domnívá, že ano, potom mu doporučuji, aby se **sám obrátil na krajskou hygienickou stanici a požádal ji o provedení hlukového měření**. Krajskou hygienickou stanici potom prosím, aby v takovém případě měření opravdu provedla.

D - Závěry

Na základě výše popsaných zjištění a úvah jsem ve smyslu ustanovení § 18 odst. 1 zákona o veřejném ochránci práv dospěl k přesvědčení, že se **Krajská hygienická stanice** Ústeckého kraje se sídlem v Ústí nad Labem dopustila pochybení spočívajícího v **neurčitě a nejednoznačné formulaci podmínky svého stanoviska ke stavebnímu povolení** stavby „spojovací komunikace“, a dále v **nedostatečném odůvodnění svého stanoviska ke kolaudaci stavby** ze dne 1. 10. 2013, když se nijak nevypořádala s existencí svého předchozího stanoviska k téže věci.

Městský úřad Rumburk se jako stavení úřad dopustil pochybení v tom, že **doslovně převzal neurčitě formulovanou podmínku krajské hygienické stanice do stavebního povolení, aniž se snažil tento nedostatek ještě před vydáním stavebního povolení jakkoli napravit**. Dále mám pochybnosti ohledně povolování předčasného užívání stavby. V tomto ohledu prosím stavební úřad o dovysvětlení.

Zprávu o šetření zasílám starostovi města Rumburk a řediteli Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje se sídlem v Ústí nad Labem a žádám, aby se v zákonné lhůtě 30 dnů od jejího doručení vyjádřili ke zjištěným pochybením a informovali mě o přijatých opatřeních k nápravě. Zpráva shrnuje moje dosavadní poznatky, které mohou být podkladem pro závěrečné stanovisko.

Zprávu zasílám rovněž stěžovateli.

JUDr. Stanislav K ř e č e k v. r.
zástupce veřejné ochránkyně práv
(zpráva je opatřena elektronickým podpisem)